

kort geding

KLASSIEK

Weihnachtsoratorium,

Koor en Orkest Collegium Vocale
olv Philippe Herreweghe. Gehoord
op 21/12 in Antwerpen.

Waarom zijn Bachs Mattheus- en Johannespassie klassiekers, terwijl het *Weihnachtsoratorium* maar met mondjesmaat op het menu komt?

Wellicht omdat de passies intens dramatische vertellingen zijn die Christus' lijden voor een belangrijk deel in dialogen in de directe rede rapporteren. Maar het *Weihnachtsoratorium* is arm aan expliciet drama en focust vooral op reflectie en meditatie. Voor uitvoerders is het een niet geringe opgave het werk spannend te houden, en Philippe Herreweghe, 's werelds beste Bach-interpret, hield zijn handen er de afgelopen jaren dan ook zorgvuldig van af. Maar dit kerstseizoen is er, wat verrassend, een grote tournee met negen opvoeringen in nauwelijks twee weken tijd.

Wie vrijdagavond de Antwerpse etappe bijwoonde, zag dat zich in het Vlaamse Bach-landschap een duidelijke positionering aftekent. Tijdens het afgelopen Klara Festival serveerde René Jacobs een intens dramatische en hyperretorische uitvoering van de Mattheuspassie. Philippe Herreweghe wordt steeds meer het tegenovergestelde: hij mijdt elke opera-insteek en kiest een globale expressie voor elk stuk, los van individuele zins- en woordbetekenissen.

Herreweghes solisten passen perfect in dat a-retorische plaatje. De sopraan Dorothee Mielsds heeft een bevallige maar onthechte en-

gelachtigheid, de contratenor Damien Guillon vooral een hoog knuffelgehalte. Thomas Hobbs is een verdienstelijke maar te kleine evangelist, en van Peter Kooij's bronzen bas blijft dezer dagen alleen de weldadige diepte over.

Ongeëvenaard

In plaats van Jacobs' onontkooimbare overtuigingskracht serveerde Herreweghe vrijdag subtiliteit en verinnerlijking. Dat kon ook door de ongeëvenaarde kwaliteit van het koor en orkest van Collegium Vocale. De zangers blijven – in weerwil van hun alsmaar kleinere aantal – de kracht, souplesse en kleur behouden om mastodonten als het *Weihnachtsoratorium* overeind te houden.

En het instrumentale ensemble (met glansrollen voor de hobo van Marcel Ponsele en de traverso van Patrick Beuckels) speelde zo overrompend kleurrijk en plastisch dat dimensies als tempo en dynamiek van ondergeschikt belang leken.

Na de pauze werd helaas duidelijk dat dit soort perfectie ook de absolute voorwaarde is voor het welslagen van zo'n fragiele onderneming. Dat het oudemuziekpubliek immuun geworden is voor het valse gekraak van natuurkopers neemt niet weg dat de mindere prestaties van de hoorns in de Vierde Cantate stoorden.

Gaandeweg leek zich ook een loden vermoeidheid van de uitvoerders meester te maken – niet zo gek aan het einde van dit soort slopende tournees.

Wat vóór de pauze nog op de grens tussen subtiele verrukking en etherische bloedeloosheid zat, werd na de pauze een lange rit. Voor muzikanten en publiek.

STEFAN GRONDELAERS